

at han passer sit Embede. Brister en af disse Forudsætninger, maa han lige saavel som enhver anden Embedsmand under lignende Forhold fratræde sin Stilling, og vil han ikke dette godvillig, maa Stillingen fratages ham. Da nu imidlertid Grundlovens § 73 hindrer, at en Dommer afskediges af Regeringen, maa Afgørelsen af, hvor vidt nogen af de nævnte Forudsætninger for Dommerstillingens Bevaring er bortfalden, henvises til Domstolene. Dette ordnes da i nærværende Paragraf paa den Maade, at Afgørelsen, hvis der er Tale om, at vedkommende Dommer skal have begaaet et strafbart Forhold, træffes under en paa almindelig Maade anlagt Straffesag, hvorved bemærkes, at Spørgsmaalet om Embedsforbrydelse ifølge § 2 i Udkast til Lov om Strafferetsplejen efter Paastand kan afgøres under denne, selv om Embedsforbrydelse ikke i Straffeloven er foreskrevet som Straf for det Forhold, hvor om der er Spørgsmaal. Hvis der derimod ikke er Tale om noget strafbart Forhold fra vedkommende Dommers Side, eller Spørgsmaalet om Embedsforbrydelse i alt Fald ikke rejses under Straffesagen, henvises Afgørelsen til en af det offentlige mod Dommeren anlagt Landsretssag, der ganske følger de almindelige Regler for en saadan.

§ 39.

Den Inhabilitet, der her sigtes til, er den specielle Inhabilitet. Da der imidlertid i Udkastet til Retsplejelovene kun findes særlige Regler herom med Hensyn til Retsskrivere, men ikke med Hensyn til de i § 38 ommeldte Fuldmægtige, vil nærværende Paragraf kun finde Anvendelse paa Justitssekretæerne i deres Egenskab af Retsskrivere eller deres Stedfortrædere som saadanne.

§ 40.

De i denne Paragrafs 3 første Punkter indeholdte Regler ville finde Anvendelse paa Justitssekretæerne ved Højesteret, Landsretterne og Københavns Stadsret, samt paa Pante- og Brevskriveren ved sidstnævnte Ret.

„Retten“ i 2det Punktum vil selvfølgelig sige: det til Paakendelse af den enkelte Sag foreskrevne Antal Medlemmer. Ved Københavns Stadsret overlades Afgørelsen til Justitiarius alene, fordi Afgørelser ved denne Ret overhovedet kun træffes af Enkeltdommer.

Andet Afsnit.

Nævningers Kaldelse.

Som ogsaa udtalt i Motiverne til det tidligere Udkast, indbefattes der under dette Afsnit kun de Regler, i Henhold til hvilke den Kreds af Mænd fastsættes, blandt hvilke Nævningerne til hver enkelt Sag skulle udtages. Disse Regler ere nemlig uafhængige af den enkelte Straffesags Gang og høre til den almindelige Ordning af Domsmagten. De Bestemmelser derimod, som omhandle Udtagelsen af Nævninger til den enkelte Sag, danne et Led i denne og maa derfor optages i Udkastet til Loven om Strafferetsplejen og indordnes blandt de Regler, der omhandle Domsforhandlingen for Nævninger (se det sidstnævnte Udkasts Kapitel XXIII §§ 258—268). Dermed staaer det videre i Forbindelse, at ogsaa Reglerne om de, Forholdet til den enkelte Sag vedrørende, Grunde, der gøre Nævninger inhabile, ere optagne i Udkastet om Strafferetsplejen ligesom med Hensyn til Dommere og andre Rettens Personer (se det nævnte Udkasts Kapitel III).

Om den *Hovedændring*, der her er foretaget i det tidligere Forslags Regler om Nævningekaldelsen, er talt oven for (Indledningsbemærkningerne under 4).

Som andre Ændringer af Betydning maa nævnes følgende:

1) Den i det tidligere Forslags § 63 indeholdte Regel om, at enhver, som udelukkende eller væsentligst ernærer sig ved egne Hænders Gerning, er fritagen for at være Nævning — hvilken Regel var at forstaa derhen, at en saadan kun optoges paa Grundlisten, naar han udtrykkelig forlangte det, — er forandret til den omvendte Regel, nemlig, at saadanne vel have Ret til at begære sig fritagne (§ 48 Nr. 7), men, i Mangel af saadan Begæring, ved Grundlisternes Dannelse behandles ganske ligesom andre. Denne Forandring er grundet paa den Betragtning, at man næppe med Føje paa Forhaand kan opstille en almindelig Formodning om, at disse „Haandens Arbejdere“ ikke ønske at fungere som Nævninger. Navnlig kan man ikke dette, efter at Udkastet har udvidet Nævningernes Krav paa Godtgørelse.